

MÚSICA ENTREVISTA

«Guardaba las canciones de Cecilia en la recámara de mi inconsciente»

Lidia Pujol

| CANTANTE |

La artista catalana última desde la masía en la Segarra en la que vive desde hace una década un homenaje discográfico a la joven cantautora madrileña fallecida en 1976, trabajo del que ha estrenado un primer tema

J. BALLABRIGA

Hace casi una década que la cantautora Lidia Pujol (Barcelona, 1968) decidió alejarse del ruido de la capital catalana para entrar en contacto directo con la naturaleza. Desde entonces vive en una masía cerca de Torà, a caballo entre la Segarra y el Solsonès, con sus perros, su huerto y una soledad que la ayuda a mirar hacia adentro, a reflexionar y a inspirarse. Tiempo para emprender nuevos proyectos, como el que acaba de avanzar: un homenaje musical a la cantante madrileña Cecilia, fallecida trágicamente en 1976 en un accidente de coche cuando apenas contaba 27 años. Un trabajo discográfico gestado en la Segarra del que acaba de estrenar en las redes la primera canción, *Nada de nada*.

Cuando murió Cecilia, usted apenas tenía 8 años. ¿De dónde surge ahora este recuerdo?

Todos la conocemos, tenemos los mismos referentes, estamos inculcados de la misma memoria. Canciones como *Dama, dama, Un ramito de violetas o Mi querida España...*, las guardaba en la recámara de mi inconsciente.

¿Y cuál fue el detonante para el disco *Conversando con Cecilia*?

LIDIA PUJOL

Dos días después del 1-O, estaba sola en la masía y, al escuchar el discurso del rey, caí de rodillas y me entraron unas ganas enormes de llorar. Entonces me vino a la cabeza a modo de preguera aquel tema, *Mi querida España*, que en su época fue censurado,

eliminando las referencias a las dos Españas. Cecilia decía que la realidad siempre es muy compleja, que no hay dos bandos de buenos y malos, que hay que trascender esta división para tratar de ir más allá.

Se trata pues de un proyecto mu-

sical que arrancó hace dos años y medio.

Sí, justo cuando acabamos el proceso conjunto de grabación comenzó este confinamiento. Y ahora no hay prisa por acabar la edición porque el disco no saldrá hasta que se puedan volver

a hacer conciertos en vivo, en comunicación directa con el público. De hecho, a nivel artístico fue un milagro cómo surgió el proyecto y también tal y como se está acabando, prácticamente sin presupuesto.

Un confinamiento que no le ha cambiado demasiado la vida.

El valor de la vida es el que tú decides darle: con pleno sentido de amor o rodeado de *iPads*, ser o tener. Y yo decidí hace años ser pequeña y relacionarme con lo que me hace feliz, con la naturaleza, con mis vecinos..., sin intermediarios. Por eso ahora tengo pocos gastos, vivo del huerto, de huevos y gallinas que me trae la vecina...

Pero la pandemia sí que le ha hecho pensar.

Ahora, el Covid-19 nos invita a ponernos en relación con nosotros mismos, a despertar nuestra subjetividad personal. Solo el amor trasciende la muerte, un momento de eternidad en la vida finita.

El protagonista del videoclip de *Nada de nada es el cielo*.

Sí, es la idea de proyectarnos desde lo más pequeño al infinito mirando el cielo. ¿Qué mejor momento que el del confinamiento para experimentar con lo finito y lo infinito?

JOSEP MIQUEL GARCIA

críticadearte

Dia dels Museus

enguany celebrem el Dia dels Museus en circumstàncies atípiques, amb les portes tancades i un esclat d'experiències interactives virtuals. La qüestió és recordar la importància d'aquestes institucions que preserven memòria del passat i qüestionen el present. A Lleida tenim onze museus registrats i, si no podem entrar-hi ara, podem veure el seu exterior, que sempre ens diu quelcom del que conté.

Des de l'òptica arquitectònica, la majoria dels nostres museus ocupen edificis antics adaptats a la nova funció expositiva. Són monuments o casals rehabilitats en els darrers segles, com el Museu Diocesà de l'Urgell al complex de la catedral romànica de la Seu d'Urgell, vinculat sempre al fons de la Diòcesi, o el Diocesà i Comarcal de Solsona, també al Palau Episcopal, d'estil neoclàssic, bastit segons el projecte de l'ar-

quitecte Francesc Pons entre els anys 1776 i 1792. Com en el cas anterior, el seu fons està vinculat a la història diocesana de Solsona.

De vegades les seus dels museus no són tan institucionals i recorden memòries de cases més humils, com el Museu de la Val d'Aran, en una casa del gòtic tardà, o l'Ecomuseu de les Valls d'Àneu, a Esterri d'Àneu. També hi ha casals més dimensionats, com el de Tàrrrega, a Cal Perelló, una construcció del segle XVIII que ha sofert diverses intervencions temporàries, com la que va fer l'arquitecte Ramon Maria Puig entre els anys 1985 i 1994, o el Museu de Cervera, instal·lat en un Casal del segle XIX.

Aquestes rehabilitacions d'edificacions notables han complert una doble funció: no només han adaptat la seva fesomia a l'activitat museogràfica, sinó que han servit per preser-

var una arquitectura emblemàtica que pren nova vida a través dels museus. Les rehabilitacions han consolidat edificis catalogats i ens han arribat al present amb garanties de conservació i un ús social i públic més garantit. Els museus serveixen també per a això, per poder parlar-nos del passat a través també dels seus edificis.

De museus bastits de nova planta a Lleida al segle XX n'hi ha ben pocs: el de la Noguera i el de Lleida. El de Balaguer va ser el primer, integrant-se al Barri Vell i donant-li una nova dinamització. Va seguir el projecte dels arquitectes Humbert Costas i Manel Gómez i va obrir l'any 1987. D'aquest Museu depèn el centre del Túmul de Seró, prop de Balaguer, que ha estat una de les construccions més premiades dins del camp arquitectònic, amb una senzilla intervenció de l'arquitecte Toni Gironès, que trencava molts

dels models d'arquitectura de museus en fer servir materials singulars. La darrera incorporació de museu de nova construcció ha estat el Museu de Lleida, que va ser bastit entre els anys 2003 i 2007 segons el projecte de l'arquitecte Joan Rodon. A més de l'edifici nou, incorporava les parts més nobles de l'antiga Casa de Caritat, amb elements antics que formen part del recorregut del nou Museu.

Aquesta obra d'exterior de pedra clara i volums marcats formava part també d'un projecte de resolució urbana de la mançana de la casa de Misericòrdia, amb la Biblioteca, obra de Daniel Gelabert, i l'Arxiu, segons projecte de Josep Benedito. Tota una intervenció arquitectònica ben planificada que modernitzava aquesta zona renovada propera a l'església de Sant Llorenç.

En marxa hi ha la rehabilitació de l'antiga Audiència com a

seu del Museu Morera, segons projecte de l'arquitecte Jaume Terés. Més enllà d'aquests museus, que són els registrats, cal parlar de la intervenció que l'arquitecte Daniel Gelabert va fer a Verdú per a la família Mayoral per bastir el que primer va ser Museu del Joguet, i després va anar variant les funcions. Es tractava d'una intervenció en diverses cases populars per poder fer un projecte modern i que a la vegada fos respectuós amb les tradicions i els materials populars.

També recordar que es va fer un projecte ambiciós a Planta de la Fundació Sorigué, encarregat als arquitectes Abalos i Sentkiewicz, que va ser presentat a certàmens internacionals, que palesa el desig de la Fundació per tenir present el treball dels arquitectes amb relació als espais d'art contemporani. Els museus estan tancats, però l'arquitectura ens parla.